

بررسی موانع استفاده از پزشکی مبتنی بر شواهد از دیدگاه دستیاران پزشکی مرکز آموزشی درمانی فیروزگر
مقدمه: شناخت و آگاهی از موانع استفاده از پزشکی مبتنی بر شواهد به ارائه خدمات مناسب و استفاده بهینه از امکانات موجود کمک می کند و منجر به تشخیص، مراقبت و درمان بهتر می شود. مطالعه حاضر با هدف بررسی موانع استفاده از پزشکی مبتنی بر شواهد از دیدگاه دستیاران پزشکی مرکز آموزشی درمانی فیروزگر در سال ۱۳۹۷ انجام گرفت.

روش پژوهش: پژوهش حاضر به صورت پیمایش مقطعی انجام گرفت. جامعه پژوهش ۱۲۰۰ نفر از دستیاران پزشکی مرکز آموزشی درمانی فیروزگر دانشگاه علوم پزشکی ایران بودند و ۳۰۰ نفر به عنوان نمونه انتخاب و وارد پژوهش شدند. داده ها با استفاده از پرسشنامه روا و پایا در سه حیطه موانع سازمانی، فردی و شغلی جمع آوری شدند. تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS ویرایش ۲۳ و آزمون های آماری من ویتنی، کروسکال والیس و فریدمن انجام شد.

یافته ها: ۲۹۱ دستیار با تکمیل پرسشنامه در پژوهش شرکت نمودند (نرخ پاسخگویی ۹۷ درصد). از این میان، ۵۳/۳ درصد (۱۵۵ نفر) زن و ۴۶/۷ درصد (۱۳۶ نفر) مرد بودند. ۹۷/۹ درصد (۲۸۵ نفر) با پزشکی مبتنی بر شواهد (EBM) آشنایی داشتند. بر اساس یافته ها موانع مرتبط با حیطه سازمانی با میانگین و انحراف معیار $3/91 \pm 0/49$ بیشترین محدودیت و موانع مرتبط با حیطه فردی با میانگین و انحراف معیار $3/42 \pm 0/72$ کمترین میزان محدودیت را داشتند. یافته های آزمون رتبه بندی فریدمن نشان داد میان ابعاد سازمانی، فردی و شغلی تفاوت معناداری وجود داشت ($p < 0/05$).

نتیجه گیری: موانع سازمانی، مهمترین موانع در بکارگیری پزشکی مبتنی بر شواهد بودند. بدون توجه به ظرفیت های ساختاری و سازمانی، عملا اجرای پزشکی مبتنی بر شواهد به صورت اثربخش قابل دستیابی نخواهد بود.

کلیدواژه ها: پزشکی مبتنی بر شواهد، موانع، بیمارستان فیروزگر، دانشگاه علوم پزشکی ایران.